

BG

BG

BG

КОМИСИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

Брюксел, 10.12.2009
COM(2009)669 окончателен

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА

**относно прилагането на Рамково решение 2004/757/ПВР за установяване на
минималните разпоредби относно съставните елементи на наказуемите деяния и
прилаганите наказания в областта на трафика на наркотици**

[SEC(2009)1661]

1. МЕТОД

Целта на Рамково решение 2004/757/ПВР¹ е установяване на минимални правила относно съставните елементи на наказуемите деяния, свързани с трафика на наркотици и прекурсори, които да позволят формулирането на общ подход на равнище ЕС в борбата с този трафик².

Ефикасността на предприетите усилия зависи основно от сближаването на националните мерки за прилагане³, които Комисията има за задача да оцени в настоящия доклад⁴. За тази цел тя приложи критерии за оценка, използвани обичайно за анализ на прилагането на рамкови решения (полезно действие, яснота и правна сигурност, пълно прилагане и транспониране в предписания срок)⁵, както и специфични критерии, включително ефективност (прилагане на практика) и ефикасност (по отношение на международното съдебно сътрудничество) на рамковото решение.

Към 1 юни 2009 г. Комисията бе получила отговор от 21 държави-членки⁶. Това означава, че шест държави-членки не са изпълнили задължението за предоставяне на информация съгласно член 9, параграф 2 от рамковото решение и няма да бъдат взети под внимание в доклада, а именно: Кипър, Испания⁷, Гърция⁸, Италия, Малта, Обединеното кралство.

2. АНАЛИЗ НА НАЦИОНАЛНИТЕ МЕРКИ ЗА ПРИЛАГАНЕ

2.1. Определения (член 1)

За определението за наркотици и прекурсори член 1 препраща към конвенциите на ООН от 1961 г., 1971 г. и 1988 г.⁹, ратифицирани от всички държави-членки, и към законодателството на Общността с непосредствено действие относно прекурсорите¹⁰.

¹ ОВ L 335, 11.11.2004 г., стр. 8.

² Трето съображение.

³ Девето съображение.

⁴ Член 9.

⁵ СОМ(2001) 771 от 13.12.2001 г., точка 1.2.2.

⁶ От тях, обаче, България изпрати само частично законодателните текстове, които посочва в отговора си; затова нейният отговор се приема единствено за сведение и с резерви.

⁷ Все пак Испания информира Комисията през 2006 г. и 2008 г., че мерките за транспониране са част от текущия проект за реформа на Наказателния кодекс.

⁸ Все пак Гърция информира Комисията през 2008 г., че скоро в парламента предстои обсъждане на закон за прилагане на рамковото решение.

⁹ Единна конвенция по упойващите вещества от 1961 г. (изменена с Протокола от 1972 г., изменящ Единната конвенция по упойващите вещества от 1961 г.); Виенска конвенция за психотропните вещества от 1971 г.; Конвенция на Организацията на обединените нации за борба срещу незаконния трафик на упойващи и психотропни вещества от 20 декември 1988 г.

¹⁰ Регламент (ЕО) № 111/2005 и Регламент № 273/2004, вж. работен документ, стр. 7.

Така независимо от факта, че някои държави-членки не са представили своите определения (Чешката република, Германия, Унгария, Словения, България), Комисията установи въз основа на информацията, получена от други държави-членки, че за тези държави-членки изпълнението на член 1 не представлява проблем, тъй като вече съществуват адекватни действащи национални мерки.

За понятието „юридическо лице“, член 1, параграф 3 използва стандартното определение, използвано в различни рамкови решения. Седем държави-членки не са предоставили информация (Чешката република, Германия, Люксембург, Португалия, Швеция, Словения, Словакия)¹¹.

2.2. Престъпления, свързани с трафика на наркотици и прекурсори (член 2)

Дейностите, описани в член 2, са същите като тези, посочени в член 3 на Конвенцията от 1988 г. Има обаче една съществена разлика: рамковото решение не се прилага за дейности, свързани с лична консумация (член 2, параграф 2).

В допълнение по отношение на прекурсорите на наркотични вещества, този доклад се ограничава до престъпления, свързани с трафика; съответно в него не се анализират санкциите за нарушения на разпоредбите на регламентите на Общността в тази област.

2.2.1. Престъпления, свързани с трафика на наркотици (член 2, параграф 1, букви а), б) и в))

По принцип терминологията, установена в член 2, никога не е включена в своята цялост в националното законодателство на държавите-членки. Изглежда, че при необходимост тези формални пропуски се преодоляват чрез използването на общи законови формулировки или широки тълкувания. Така например, изглежда, че термините „производство“ и „получаване“ на практика често са взаимнозаменяеми, както и че действия, които не са изрично посочени в закона се наказват посредством разпоредбите за забрана на „притежаване“, представляващо очевидна предпоставка за всички видове трафик.

Десет държави-членки (Австрия, Белгия, Финландия, Унгария, Ирландия, Латвия, Люксембург, Нидерландия, Португалия, Румъния) са включили в националното си законодателство всички или повечето от визираните дейности. Четири държави-членки (Германия, Естония, Франция, Швеция) са включили само част, но спазват рамковото решение благодарение на използването на общи термини. Седем държави-членки (България, Чешката република, Дания, Литва, Полша, Словения, Словакия) имат по-неясно законодателство¹², което не гарантира пълното прилагане на рамковото решение по достатъчно ясен и точен начин.

¹¹ България уточни, че в нейното законодателство няма определение за юридическо лице.

¹² Вж. работен документ, стр. 9.

2.2.2. Престъпления, свързани с трафика на прекурсори (член 2, параграф 1, буква г))

Сега съществуващото законодателство в повечето държави членки е в съответствие с член 2, параграф 1, тъй като или разглежда трафика на прекурсори и трафика на наркотици по един и същи начин и налага наказания за едни и същи дейности (Белгия, България, Чешката република, Германия, Словения, Словакия), или признава за специфични престъпления престъпленията, свързани с трафика на прекурсори, който е с по-широк обхват, без да бъде пряко сравним с трафика на наркотици (Австрия, Естония, Финландия, Унгария, Ирландия, Литва, Люксембург, Латвия, Нидерландия, Полша, Португалия). Така вносът, износът или притежаването често са включени във фактическия състав на престъплението (Унгария, Ирландия, Люксембург, Латвия, Португалия).

След приемането на рамковото решение само две държави-членки (Румъния, Швеция) са изменили своето законодателство, за да го приведат в съответствие с член 2, параграф 1, буква г).

За сметка на това две държави-членки (Дания, Франция) заявяват, че трафикът на прекурсори не е обхванат като такъв от наказателното им законодателство, но може да се санкционира като опит за трафик на наркотици или съучастие в трафик на наркотици. Комисията има сериозни съмнения за съответствието на тези системи, особено по отношение на прилагането на член 3¹³: Комисията на практика се опасява, че фактът, че трафикът на прекурсори не се наказва като отделно престъпление може да бъде пречка за това този трафик да бъде надлежно отчитан, по-специално по отношение на опита, подбудителството и съучастие.

Така, ако забранените от рамковото решение дейности, свързани с прекурсори, са забранени и от националното законодателство, явно рамковото решение е оказало слабо въздействие.

2.3. Подбудителство, съучастие и опит (член 3)

Изпълнението на член 3 не е създадо сериозни проблеми: Комисията счита, че от 21 държави-членки, които са подали необходимата информация, 18 имат законодателство, което е в съответствие с рамковото решение¹⁴. От тези 18 държави-членки две са изменили законодателството си за тази цел (Финландия, Швеция), а две други (Германия, Швеция) използват освен това възможността, предвидена в член 3, параграф 2.

¹³ Дания уточни, че опитът за опит (sic) или за съучастие е наказуем, а Франция не даде коментар.

¹⁴ Три държави-членки (България, Унгария, Румъния) не са предоставили достатъчно информация.

2.4. Наказания (член 4)

2.4.1. Стандартни престъпления (член 4, параграф 1)

Законодателството на пет държави-членки (България, Литва, Латвия, Нидерландия, Швеция) създава проблеми при тълкуването, които се дължат до голяма степен на липсата на информация. Макар прагът от една година да е винаги спазен, максималните наказания всъщност са много по-високи в повечето държави-членки. В дванадесет държави-членки (България, Франция, Унгария, Ирландия, Литва, Латвия, Нидерландия, Полша, Португалия, Румъния, Словения, Словакия) наказанията надхвърлят повече от два пъти горната граница, предложена от рамковото решение, като максималните наказания са шест години или повече, а понякога достигат двадесет години, или дори доживотен затвор. Така като цяло законодателните различия между държавите-членки изглежда остават непроменени.

В същото време максималните присъди имат смисъл само в контекста на действително започнали съдебни производства, последвани от наказания, действително наложени от съда: извършването на сравнение на съдебната практика във всяка държава-членка ще даде възможност за оценка на степента, в която целта за сближаване на националните системи е постигната на практика.

В този контекст сложността на нидерландската система и споровете, свързани с кафенетата, в които се предлагат леки наркотици (т.нар. coffee-shops), заслужават специално внимание. Продажбата на леки наркотици в тези кафенета е резултат от политиката на толерантност, иначе силно регулирана, към една практика, която продължава да бъде считана за престъпление от закона. Съгласно насоките на прокуратурата относно т.нар. coffee-shops, количеството канабис на човек, което не подлежи на преследване, е 5 грама. Следователно, въпреки че нидерландското законодателство е в съответствие с член 4, параграф 1, политиката на толерантност към кафенетата се основава предимно на принципа за преценка на уместността за започване на наказателно разследване — област, която е извън правомощията на Комисията. Като се има предвид обаче, че рамковото решение се отнася до най-сериозните престъпления, Комисията е загрижена по-специално по отношение на по-широкия проблем на доставките за такива кафенета от страна на престъпни мрежи.

Ето защо, въпреки формалното съответствие на всички национални разпоредби, за които е информирана¹⁵ Комисията не може да не отбележи със съжаление разнородния характер на тези разпоредби и да не си задава въпроси по отношение на практическото им прилагане.

¹⁵ За допълнителните резерви по отношение на България, Литва, Латвия, Швеция, вж. работния документ.

2.4.2. Тежки престъпления в областта на трафика на наркотици (член 4, параграф 2)

От 21 държави-членки, които отговориха¹⁶, 20 предвиждат наказания, които са в съответствие с тези, изисквани по член 4, параграф 2). Все пак обхватът на санкциите варира най-вече между 10 и 15 години. Десет държави-членки са установили максимално наказание от 10 години (Австрия, Белгия, Чешката република, Дания, Естония, Финландия, Унгария, Литва, Люксембург, Швеция), а осем са установили максимално наказание от 15 години (Белгия, Чешката република, Дания¹⁷, Германия, Унгария, Литва, Латвия, Словакия). Шест държави-членки предвиждат доста по-строги наказания (Франция, Унгария, Ирландия, Люксембург, Румъния, Швеция), а в едва четири държави-членки максималната присъда е от 5 до 8 години (Австрия, Литва, Нидерландия, Полша).

Осем държави-членки вземат под внимание аспектите количество и вреди за здравето (Австрия, Чешката република, Дания, Германия, Финландия, Нидерландия, Швеция, Словакия), а други осем вземат под внимание само един от тези аспекти (Белгия, Естония, Унгария, Литва, Люксембург, Латвия, Полша, Румъния). В законодателството на пет държави-членки тази тема не е засегната (България, Франция, Ирландия, Португалия, Словения). Доколкото в тези държави-членки максималното наказание, приложимо към основното престъпление е еквивалентно на равнището, изисквано по член 4, параграф 2 или го надвишава, тази липса на разграничение не повдига възражения.

Комисията счита в тази връзка, че нивото на изпълнение на член 4, параграф 2 е задоволително от гледна точка на това, че скалата на наказанията е спазена. Уместно е да се отбележи, че наказанията често са по-високи от тези, посочени в член 4, параграф 2, и че 13 държави-членки не са включили в своето законодателство аспектите количество и/или увреждане на здравето.

2.4.3. Тежки престъпления, извършени в рамките на престъпна организация (член 4, параграфи 3 и 4)

- (1) Тежки престъпления, извършени в рамките на престъпна организация / Наркотици (член 4, параграф 3)

Наказателното право в ЕС в областта на трафика на наркотици като цяло взема предвид ролята на организираната престъпност. Седемнадесет държави-членки (Австрия, Белгия, Чешката република, Германия, Естония, Финландия, Франция, Унгария, Литва, Люксембург, Латвия, Нидерландия, Полша, Португалия, Румъния, Словения, Словакия) прилагат максимални наказания от 10 години за престъпления, извършени в рамките на престъпна организация. Нидерландия измени своето законодателство в областта на упойващите вещества, за да включи специално престъпления, свързани с участието в престъпна организация, в допълнение към общите разпоредби в тази област в Наказателния кодекс. Дания, Ирландия и Швеция нямат специфични разпоредби

¹⁶ Поради това, че не е предоставила специфична информация, България не е взета под внимание.
¹⁷ 16 години.

относно организираната престъпност, но спазват препоръчаните нива на санкции. Комисията не разполага с достатъчно информация за три държави-членки (Белгия, Люксембург, Словения), за да бъде в състояние да анализира въпроса за организираната престъпност.

Необходимо е същевременно да се подчертае, че за разлика от рамковото решение, държавите-членки не изискват престъплението да е свързано също така с големи количества наркотици, или с наркотици, които са сред най-вредните за здравето¹⁸.

В допълнение някои държави-членки разполагат с набор от различни наказания, които варират в зависимост от ролята на автора на престъплението в престъпната организация (участие, ръководство, финансиране...). За стандартно нарушение (участие) максималните присъди като цяло са над 10 години. В осем държави-членки (Белгия, Чешката република, Германия, Литва, Латвия, Нидерландия, Португалия, Словения) максималното наказание е 15 години или повече, докато в шест държави-членки (Естония, Франция, Люксембург, Португалия, Румъния, Словакия) то е 20 или повече години. Така престъпленията, свързани с трафик на наркотици в рамките на престъпна организация, са обект на много по-високи наказания от тези, установени в рамковото решение, поради което може да се счита, че прагът на наказанията е спазен.

(2) Тежки престъпления, извършени в рамките на престъпна организация / Прекурсори (член 4, параграф 4)

Наказателното право в ЕС в областта на трафика на прекурсори като цяло също взема предвид ролята на организираната престъпност, но разликите са малко по-големи отколкото при трафика на наркотици.

В тринадесет държави-членки (Чешката република, Германия, Финландия, Унгария, Литва, Люксембург, Латвия, Нидерландия, Полша, Португалия, Румъния, Словения, Словакия) законодателството взема под внимание ролята на организираната престъпност в трафика на прекурсори. Наказанията също са по-тежки. В пет държави-членки (Чешката република, Финландия, Унгария, Латвия, Полша) максималните наказания са между 6 и 10 години, а в осем държави-членки (Германия, Литва, Люксембург, Нидерландия, Португалия¹⁹, Румъния, Словения, Словакия) максималните наказания са 15 години или повече²⁰.

Уместно е да се отбележи, че в седем държави-членки (Австрия, Белгия, Дания, Естония, Франция, Ирландия, Швеция) не съществува законодателство в областта на престъпните организации, което да може да се прилага за прекурсори, или не са информирали Комисията за наличието на такова законодателство²¹. Все пак следва да се уточни, че максималното наказание, приложимо към основните престъпления, свързани с трафик на прекурсори в гореспоменатите държави-членки, възлиза вече на 5 години или повече, така че изпълнението на член 4, параграф 4 е задоволително.

¹⁸ Само Естония го обвързва с трафика на големи количества наркотици.

¹⁹ Португалия увеличава максималната присъда от 10 години с една трета, което я прави малко под 15 години.

²⁰ Литва, Люксембург, Нидерландия, Румъния и Словакия предвиждат максимални наказания от 20 години или повече лишаване от свобода.

²¹ По отношение на Дания и Франция вж. бележките по член 2, параграф 1, буква г).

2.5. Конфискуване (член 4, параграф 5)

Тринадесет от тези 21 държави-членки, които отговориха (Австрия, Германия, Дания, Естония, Финландия, Франция, Люксембург, Латвия, Полша, Португалия, Румъния, Словакия) информираха Комисията за изричните разпоредби в своите закони за наркотичните вещества относно конфискуването, а 6 държави-членки (Чешката република, Унгария, Ирландия, Литва, Нидерландия, Словения) информираха Комисията относно разпоредбите в своите наказателни кодекси. Белгия и България не предоставиха никаква информация. Конфискуването на вещества, които са предмет на престъплението е обща практика. За конфискацията на средства, приходи и имущество на съответната стойност, Комисията препраща към доклада си²² за изпълнението на Рамково решение 2005/212/ПВР на Съвета²³ от 24 февруари 2005 г. относно конфискация на облаги, средства и имущество от престъпления.

2.6. Особени обстоятелства (член 5)

Член 5 дава възможност на държавите-членки да предвидят система за намаляване на наказанията в случаите, в които извършител сътрудничи на властите. Всички държави-членки с изключение на България, Финландия, Нидерландия и Словения предоставиха информация за своята национална система за намаляване на наказанията. Шест от държавите-членки (Австрия, Унгария, Люксембург, Латвия, Португалия, Румъния) разполагат освен това със система за намаляване на наказанието на нарушители, които сътрудничат на властите, която е изрично установена в съответния национален закон за упойващите вещества. Редица държави-членки правят разграничение между това дали вече са повдигнати обвинения или не, като някои предвиждат освен намаляване на наказанието и цялостно освобождаване от наказание. Няма обаче държави-членки, които са изменили своето законодателство в резултат на рамковото решение.

2.7. Отговорност на юридически лица и санкции за юридически лица (членове 6 и 7)

По отношение на член 6 основната спънка е признаването на пасивна отговорност на юридическото лице (член 6, параграф 2). Законодателството на десет държави-членки (Австрия, Германия, Дания, Финландия, Унгария, Ирландия, Литва, Нидерландия, Полша, Румъния) е в съответствие с член 6, но осем държави-членки (Белгия, България, Естония, Франция, Люксембург, Латвия, Португалия, Словения) не са предоставили достатъчно информация, особено по отношение на член 6, параграф 2. Освен това две държави-членки нямат правна рамка за установяване на отговорността на юридическите лица (Чешката република, Словакия), а тясното тълкуване на Швеция на концепцията за пасивната отговорност не ѝ позволява да бъде в пълно съответствие с член 6, параграф 2. Член 6, параграф 3 сам по себе си не създава съществени проблеми за държавите-членки.

²² COM(2007) 805 окончателен, приет на 17 декември 2007 г.

²³ ОВ L 68 , 15.3.2005 г.

Що се отнася до член 7 две държави-членки (Чешката република, Словакия) са посочили, че все още не разполагат с подходяща правна рамка, докато Люксембург предвижда форма на отговорност за юридически лица, която не води до финансови санкции, а това е в противоречие с член 7, параграф 1. Десет държави-членки (Австрия, Белгия, Германия, Финландия, Франция, Литва, Латвия, Полша, Румъния, Швеция) изпратиха на Комисията законодателството, което от формална гледна точка е в съответствие с член 7, но осем други държави-членки (България, Дания, Естония, Унгария, Ирландия, Нидерландия, Португалия, Словения) не предоставиха никаква информация или предоставиха непълна такава, която основно се отнася до размера на глобите.

Само три държави-членки (Финландия, Румъния, Швеция) са изменили своето законодателство, за да се съобразят с членове 6 и 7. Комисията обръща внимание на държавите-членки върху недостатъчната получена информация относно прилагането на рамковото решение по отношение на отговорността на юридическите лица.

2.8. Компетентност и наказателно преследване (член 8)

Всички държави-членки приемат принципа на териториалната компетентност (член 8, параграф 1, буква а)), така че анализът се съсредоточава върху букви б) и в) когато престъплението е извършено извън територията на страната. След въвеждането на европейската заповед за арест съществуването на член 8, параграф 3 вече е безпредметно.

Ако оставим настрана липсата на предоставена информация относно престъпления, извършени частично на територията на страната, Комисията счита, че единадесет държави-членки (Австрия, Чешката република, Германия, Дания, Естония, Финландия, Франция, Литва, Нидерландия, Полша, Швеция) разполагат със законодателство, което като цяло е в съответствие с член 8. Десет държави-членки (Белгия, България, Унгария, Ирландия, Люксембург, Латвия, Португалия, Румъния, Словения, Словакия) обаче не са предоставили необходимата информация.

По-специално шест държави-членки (Австрия, Германия, Дания, Естония, Франция, Швеция) са информирали Комисията в съответствие с член 8, параграф 4 за своето решение да прилагат параграф 2 и в частност посочват своето намерение да изключат своята компетентност или да я ограничат в случаите когато нарушението, извършено извън тяхната територия, е извършено в полза на юридическо лице, установено на тяхна територия (параграф 1, буква в)).

Въпреки това степента на изпълнение остава неясна, тъй като осем държави-членки (Белгия, България, Унгария, Ирландия, Португалия, Румъния, Словения, Словакия) не са предоставили нито достатъчно информация, нито декларация относно изпълнението на параграф 1, буква в), а само пет (Чешката република, Финландия, Литва, Нидерландия, Полша) са в съответствие с тази разпоредба.

3. ДЕЙСТВИЕ И ПОСЛЕДИЦИ ЗА СЪДЕБНОТО СЪТРУДНИЧЕСТВО

Трудността на изследването на действието на рамково решение и неговото въздействие върху съдебното сътрудничество произтича предимно от събирането на данни за съдебната практика в държавите-членки. За тази цел Комисията се опря на информация от Евроюст и Европейската съдебна мрежа (ЕСМ). На 14 ноември 2008 г., Евроюст предостави резюме на статистически данни относно случаи на трафик на наркотици, регистрирани в Евроюст между 1 януари 2004 г. и 12 ноември 2008 г. Освен това Комисията поиска информация от ЕСМ с помощта на въпросник, който беше изпратен до всички нейни звена за контакт²⁴.

3.1. Приносът на Евроюст

През горепосочения период колегиумът на Евроюст е регистрирал 771 случая на трафик на наркотици, като това е значително увеличение в сравнение със 77 случая през 2004 г. и 207 през 2007 г. Случаите, свързани с наркотици, представляват 20 % от случаите, обработени от Евроюст между 2004 г. и 2008 г.

Държавите-членки, които са съобщили на Евроюст за най-голям брой случаи на трафик на наркотици са Италия (81 случая), Франция (72 случая) и Холандия (71 случая), а тези, съобщили за най-малко случаи са Малта (1 случай), Кипър (1 случай), Ирландия (2 случая) и Словакия (2 случая).

Държавите-членки, получили най-много искания за информация са Холандия (264 пъти), Испания (243 пъти) и Италия (171 пъти), а тези, получили най-малко искания за информация са Малта (3 пъти), Кипър (8 пъти), Словакия (9 пъти) и Латвия (9 пъти).

Като цяло статистиката сочи високата степен на ангажираност на Холандия, Италия, Франция и Германия едновременно като страни, отправящи искания за информация, и като страни, изпълняващи искания. Швеция и Португалия са съобщили за относително голям брой случаи на трафик на наркотици (съответно 64 и 57), докато Испания и Обединеното кралство са получили много искания за информация от други страни (съответно 243 и 102). От друга страна държавите-членки, които участват най-малко, независимо дали като страни, отправящи искания за информация, или като страни, изпълняващи искания, са Малта, Кипър, Латвия и Словакия.

Интересно е да се отбележи, че от общо 151 случая на трафик на наркотици, свързани с едно или повече други престъпления, 65 са били свързани с участие в престъпна организация.

Тази информация показва, че от 2004 г. насам е налице явно увеличение на съдебното сътрудничество посредством Евроюст в областта на трафика на наркотици между държавите-членки. Въпреки това на този етап е невъзможно да се прецени как рамковото решение само по себе си е повлияло на това сътрудничество, или да се измери въздействието му. Този въпрос заема основно място във въпросника към ЕСМ.

²⁴ Тези документи са представени в работния документ.

3.2. Приносът на Европейската съдебна мрежа

На въпросника на Комисията отговориха звената за контакт на ЕСМ в десет държави-членки (Чешката република, Германия, Финландия, Франция, Унгария, Ирландия, Латвия, Люксембург, Полша, Португалия).

Общото впечатление, което се налага от предоставените от тях данни е, че макар специалистите да са запознати с рамковото решение, то е считано за маловажно предвид това, че не е довело до съществени промени в националното законодателство. По-специално въпросът за въздействието на рамковото решение върху сътрудничеството остава открит, тъй като, от една страна, рамковото решение не засяга пряко съдебно сътрудничество, а от друга страна никоя държава-членка изглежда няма централизирана система, която да ѝ позволи да измери развитието на съдебното сътрудничество в случаите, свързани с трафик на наркотици. Дадените отговори често свидетелстват за известно объркване сред специалистите, като например във Финландия, Франция и Португалия.

Във Финландия, например, звеното за контакт счита от една страна, че промените, настъпили след приемането на рамковото решение са незначителни, и че то не оказва влияние върху съдебно сътрудничество, а от друга страна, че е невъзможно да се направят обективни заключения, предвид краткосрочната перспектива и липсата на система за мониторинг, която би позволила измерването на това въздействие.

Във Франция звеното за контакт споменава също така за липсата на система, която да позволи на централната администрация да има точна представа за всички искания за взаимопомощ във връзка с упойващите вещества. Френските съдилища отчитат цялостно подобряване на качеството на изпълнение на отправените от тях искания за взаимопомощ в случаите, свързани с трафик на упойващи вещества, но то остава много различно в зависимост от съответната държава. Става ясно също така, че намесата на магистрати за връзка или представители на Евроюст често позволява предприемане на сложни координирани действия. Звеното за контакт заключава обаче, че е трудно да се определи дали тези подобрения са резултат от транспонирането от държавите-членки на рамково решение, както и че общото подобрене на сътрудничество през последните пет години изглежда е по-скоро резултат от появата на европейска съдебна култура сред магистратите, отколкото от транспонирането на решението.

В Португалия според звеното за контакт рамково решение е познато, но се използва малко, дотолкова доколкото националното законодателство вече следва същата линия. По отношение на съдебното сътрудничество не са отбелязани никакви особени промени; препоръчва се по-широко използване на вече съществуващите правила в новите инструменти за сътрудничество.

4. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Изпълнението на рамковото решение не е напълно задоволително. Истина е, че мнозинството от държавите-членки вече често спазват известен брой разпоредби, но същевременно много други показват в своите често непълни отговори, че не винаги са въвели в своето действащо законодателство измененията, изисквани съгласно рамковото решение. За отбелязване е, че шест държави-членки не са предоставили

никаква информация. Така може да се отчете, че е постигнат малък напредък в сближаването на националните мерки в борбата срещу трафика на наркотици. Слабото въздействие на рамково решение се потвърждава от информацията, получена от ЕСМ. Предвид обстоятелствата е трудно да се установи връзка между рамково решение и напредъка в областта на съдебното сътрудничество, описано от Евроюст. Предвид това Комисията приканва държавите-членки, които не са предоставили информация или са предоставили непълна такава, да изпълнят задълженията си по член 9 от рамковото решение и да изпратят на Комисията и на Генералния секретариат на Съвета възможно най-скоро информация за всички предприети от тях мерки за прилагане.